

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Ved Exellencen C. E. Rotwitts Ligbegængelse den 14de Februar 1860

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 4. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1860_1260-txt-shoot-idm148/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

stæken havde gjort, til at vække de glædeste Forhaabninger, saa betragtedes det aabenbart fra en anden Side som det allerulykkeligste Valg, der maatte vække lutter sorgelige Formodninger om det Bæste, der kunde times Land og Rige, og de, som har denne Betragtning, tør vel endog tænke, at Forsynet, ved at bortkalde ham saa brat, har givet dem Ret.

Vel staaer jeg nu fjernere end før fra den store Skueplads, og kan derfor lettere see feil; men jeg vil og tør dog sige frit, at for mine Dine har der, under vore mange Skifter, ikke staaet nogen Hædermand ved Roret, som jeg snarere turde tiltrøe baade Sin for hvad der er gamle Danmarks sande Lær, og Sind til arlig at arbejde derpaa, saa det Gæste, der uden noiere Bekjendskab maatte synes mig tvivlsomt, var, om Hædermanden ogsaa havde det klare Overblik af vore rædsomt indviklede Forhold, og Heltemodet til at brydes med alle de Hindringer, der let kan synes uoverkommelige, det Overblik og det Heltemod, som dog ogsaa maa findes, naar Danmark skal frelses. Naar derfor det guddommelige Forsyn, hvis Haand ogsaa jeg seer i alle saadanne bratte, uformo-

delige Omkæstelser, borttog Hædermanden Motvitt under de første Skridt paa hans Hovdinge-Vane, da troer jeg ingenlunde, det var for at afbrøde hvad han var ifærd med at begynde, men snarere, fordi Forsyns-Diet saae, at der krævedes endnu mere end han var givet, eller dog gunstigere Omstændigheder, for at naae det Maal, han havde for Die, og som alle ægte Danne-mænd haabe, skal dog, med Guds Hjelp, opnaaes omsider.

I denne Betragtning har det heller ikke i mindste Maade kunnet rokke eller forvirre mig, Alt hvad der saa hidig og heistret er sagt af dem, der aabenbar dømt den hedengangne Hædermand uhort, og som døden, saavidt jeg kunde skjønne, kun savnede og lastede hos ham det Samme, som vi læser i den „gamle Bog“, at de, som var Store og Lærde og Kløge i deres egne Tanker, savnede og lastede hos ham, som dog var i allerhøieste Forstand „Folkets Mand“ og „Rigtig Stotte“, ja kaldte det Grund nok til at styrte ham jo før, jo heller; thi om ham sagde de jo netop: see, om Nogen af de Dverste eller af Pharisæerne har sættet Tro til ham, og denne Almue (eller

